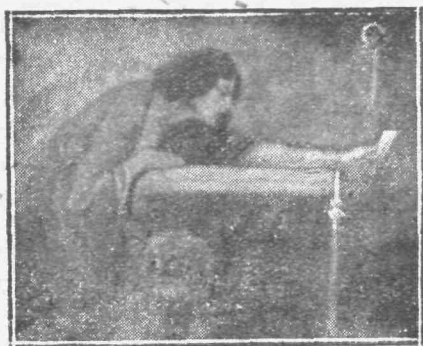

Τὸ τάμμα

ἀρχαῖα τόσον ὥραϊκ καὶ νὰ τὰ ἔχωμεν ἐν ἀχρηστίᾳ. Καὶ κατὰ χειρότερον. Νὰ προτιμῶμεν Φράγκικα ὀνόματα, νὰ δημιουργῶμεν δὲ ὑποκοριστικὰ τῶν ἀρχαίων, δι' ὧν τὰ δυστυχισμένα καταντοῦν ἀγνώριστα.

*

Κάποιος νεότευκτος ἀριστιεὺχος ἔγραψεν ὅτι τρεῖς εἶνε οἱ «μαῖτρ» τοῦ νεοελληνικοῦ διηγήματος — Ξενόπουλος, Βουτυράς, Παρορίτης — καὶ ὅτι οἱ νέοι ἢ τοὺς μιμοῦνται ἢ τοὺς ἀντιγράφουν. Οἱ νέοι ἐξεμάνησαν, ἀποκηρύχοντες τὸν τολμητιᾶν καὶ τὸν ἐκ τῶν προστατευομένων του κομμουνιστῆν Παρορίτην. Νομίζομεν δικαίως. Διότι οἱ τρεῖς αὐτοὶ κύριοι ἂν εἶχαν τοῦλάχιστον γράψῃ ἑμμετρεῖα καὶ μαῖτρ μποροῦσαν νὰ ἦσαν, ἐνῷ τώρα εἶνε μόνον μείριοι, ἄμετροι δὲ τὸν ἀριθμὸν.

*

Ἀγρίως δύο θεατρικοὶ συγγραφεῖς Συναδινὸς καὶ Λιδωρίκης — ἐπετέθησαν κατὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀθερωφείου δραματικοῦ διχωνισμού, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ κρίνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῶν τὰ ἐπὶ σκηνῆς παιζόμενα ἔργα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον δὲν λειτουργεῖ παρ' ἡμῖν, φαίνεται ὅτι τὰ ἔργα τὰ βλέπουν στὸ ὄνειρον τῶν καὶ τὰ κρίνουν. Ὁ δεύτερος τῶν διαμαρτυρηθέντων συγγραφέων γράφει ἐν ἀγανκτικῇσι: «Καίρὸς νὰ λείψουν τὰ ρουπρέτια καὶ ἡ κλίμακα καὶ αἱ κατὰ κειροῦς πολιτικαὶ ἐπιφοραὶ διευθύνονται τὸ τμήμα τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας».

*

Αἱ ἐκδόσεις νέων βιβλίων πολλαπλασιάζονται ἐπιφύδως. Γνωστὸς ἐκδοτικὸς οἶκος ἐξέδωκε τὰ ποιήματα τοῦ... Κλεάνθη — τοῦ φέροντος

Ἀνάπαυσις

τὸ ποιητικὸν ἐπώνυμον Ἀγαλματίδης, μετὰ τῆς εἰκόνης του καὶ βιογραφίας. Καὶ εἰς ἀνώτερα. Δὲν ἐγνώσθη μόνον ἐὰν ὁ ποιητὴς τοῦ «Θιδήρου» ἔχει βλέψεις ἐπὶ τοῦ Ἀριστείου.

*

Ὅμως νεαρῶν λογίων ἐξέδωκε περιοδικὸν μετὰ τὸν μετρίοφρονά τίτλον «Ἐμεῖς», εἰς τὸ ὅποτον γράφουν ἀποκλειστικὰ ἐκεῖνοι. Κατόπιν αὐτοῦ, ἀναμένεται ἡ ἐκδοσις περιοδικοῦ ἀπὸ ἀντιφρονούσαν ὁμάδα μετὰ τὸν τίτλον «Σεῖς». Ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μαλλιαροί, δηλαδή ἀνορθόγραφοι, χρειάζεται προσοχὴ μήπως τὸ «Σεῖς» γράφῃ μετὰ υ.

*

Λενὶν ὁ αἰμοσταγῆς Ἀττίλας τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸν ὅποτον κατ' ἔτος πέθαιναν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα καὶ ὁ ἀσύρματος, ἐπὶ τέλους ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν, ἀφοῦ ἐδασανίσθη μὲνων καρφωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν ἐπὶ μακρόν. Καὶ ὅταν τὸ παράλυτον σῶμα του ἐνεκρώθη, ἠθέλησαν νὰ τὸ ταρχειύσουν διὰ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ κοινόν, ἀφοῦ ὑπῆρξε ἀθέατον ὑπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν τρομεκρατικὴν περίοδον τῆς δικτατορίας του. Ἀλλὰ ἡ Νέμεσις ἐκδικεῖται. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη ἠρνήθη νὰ διατηρήσῃ τὸ σῶμα τοῦ αἰμοσταγῆς τυράννου καὶ ἡ ταρχειύσις ἀπέτυχεν, ἡ δυσοσμία τῆς σήψεως διεχύθη καὶ ἐπλευσαν οἱ σύντροφοι τοῦ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν. Οὔτε ταρχειυμένος δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Λενὶν νὰ ὑπάρξῃ, μάλιστ' τὸν ἀφῆκεν ἡ πνοή.

*

454. Δὲν εἶνε αὖξων ἀριθμὸς οὔτε ἐκλογικοῦ βιβλιαρίου, οὔτε αὐτοκινήτου· εἶνε ἀριθμὸς ὁ ὅποτος γλήγορα θὰ φθάσῃ τὴν ἡμίσειαν χιλιάδα, ἀριθμὸς γεμᾶτος ποίησιν. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε γάμων τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ, γάμος.